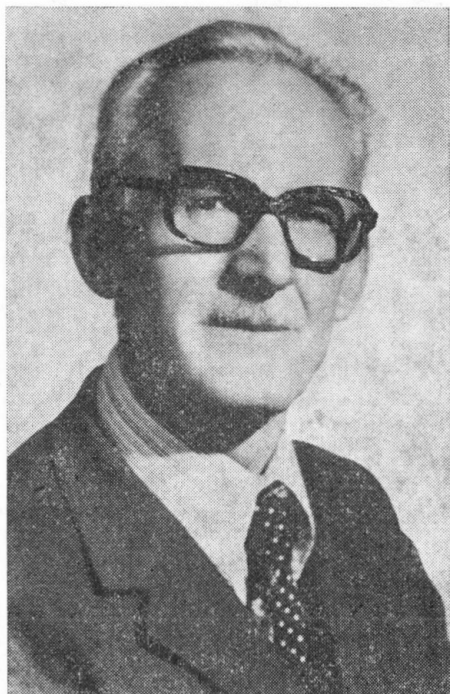

TÁRSASÁGI KÖZLEMÉNYEK

Emlékezés Láng Sándorra

(1913—1982)

1982. január 6-án fájdalmas vesztéséig érte a földrajztudományt. Elhunyt LÁNG Sándor ny. egyetemi tanár, BULLA BÉLA tanítványai közül az első, akit maga mellé vett a tanszékre tanársegédnek, majd utódja a tanszék élén. Utolsó nyilvános szereplése is éppen Keszthelyen, a Bulla Béla-emlékünnepeken volt.

Négy és fél évtizedes gazdag földrajzi oktatói, kutatói és földrajzi társasági tevékenységnek szakadt vége január 6-án

LÁNG SÁNDOR váratlan halálával. Ebből az alkalomból idézzük fel tartalmas, nem-egyszer viszontagságos életútjának, elsősorban egyetemi oktatói és tudományos kutatói, valamint tudományos közéleti tevékenységének legfontosabb állomásait.

1913. július 29-én született Rákosszentmihályon, ahol édesapja lakatos volt. Középiskolába Pestre a Kemény Zsigmond Általános Reáliskolába járt (a Szondi és az akkori Bulyovszky u. sarkán álló nagy épületbe, jelenleg Rippl-Rónai u. 26., s különböző közlekedési szakközépiskolák vannak benne) SALAMIN PÁL professzorral (aki az A osztályba járt) együtt. Meglehetősen mostoha anyagi körülményei ellenére a B osztály legjobb tanulója volt, végig jeles eredménnyel. VIII. osztályos tanulóként országos tanulmányi versenyen a földrajzból első helyezést ért el. Osztálytársai is mint kiváló memóriájú, eminens tanulóra emlékeznek rá, aki már akkor nagyon szerette a természetet, a kirándulásokat. 1931-ben ebben az iskolában jelesen érettségizett.

1936 májusában a Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán kitűnő minősítéssel földrajz — természetrajz szakos tanári oklevelet, 1938 tavaszán summa cum laude eredménnyel bölcsész doktorátust szerzett. Doktori szigorlatának tárgyai: földrajz, közettan és földtan jól tükrözik érdeklődését. 1936-tól doktorandusként, csekély díjazással — ahogy akkor nevezték kiskasszásként — működött CHOLNOKY JENŐ mellett. 1938 őszétől középiskolai óraadó tanár Egerben a Dobó István Gimnáziumban, majd 1940 őszétől 1942-ig rendes tanár Budán a Toldy Ferenc Gimnáziumban (Toldy F. u. 9.). Földrajzot és természetrajzot tanított; osztályfőnök volt, kirándulásokat, nyári és téli táborokat szervezett és vezetett a

környéken és az egész országban. Igényes, de jószívű tanárként emlékeznek rá vissza egykori tanítványai, akik szerették és becsülték, s akikkel megszerettette a természetet. A topográfiát már a középiskolában is nagyon kellett nála tudni. Néhány évvel idősebb egykori gimnáziumi kollégái is — SYKÓ DEZSŐ és BOGDÁNY FERENC — mint segítőkész, szerény, szorgalmas, szaktárgyait szerető, lelkes fiatalabb kartársukat emlegetik. 1941-ben a Budapest Székesfőváros Vízművei által meghirdetett karsztvízkutató pályázaton „A karsztvíz kérdése Budapest székesfőváros vízellátásában” c. pályamunkájával II. helyezést ért el.

1942. január 1-től díjtalan *tanársegéd* egyetemünk Földrajzi Intézetében, a csak előző évben megalakított Általános és Fizikai Földrajzi Tanszéken BULLA BÉLA professzor mellett — akit mesterének tekintett —, s azóta — öt év kényszerű szegedi megszakítással — haláláig ezen a tanszéken oktatott. 1944-ben egyetemünkön a „Válogatott fejezetek a magyar föld alaktanából” tárgykörből magántanári képesítést szerzett.

1945 januárjában az elsők közt jelent meg az egyetemen, s január végétől — akkor Budán még tombolt a harc — mint újjáépítési biztos nagy erőfeszítéssel fáradozott az erősen megrongált Múzeum körüli épületek rendbetételén. Ez tette lehetővé, hogy a karon már március 9-én megkezdődhetett az oktatás.

1946-ban intézeti tanárrá, 1951-ben docenssé nevezték ki. 1958. augusztus 1-én — személyi ellentétek miatt — a szegedi József Attila Tudományegyetem Földrajzi Intézetében folytatta egyetemi oktatói munkáját. BULLA BÉLA korai halála után, 1963. április 1-én tanszékvezetőként visszatért az Eötvös Loránd Tudományegyetemre, s csaknem egy évtizeden át, 1972. november 30-ig vezette az Általános Természeti Földrajzi Tanszéket.

1955-ben kandidátusi, 1964-ben a tudományok doktora akadémiai minősítést szerzett. Ezt követően 1965. augusztus 1-vel egyetemi tanárrá nevezték ki.

Ereje fogytával 1978. december 31-vel nyugdíjba ment, de nemcsak szobáját, íróasztalát tartotta meg mint tudományos tanácsadó, hanem szó szerint az utolsó pereig tevékeny részt vállalt az egyetemi oktatásban, különösen az újonnan megindult, egyre szerteágazóbb különböző ágazati képzések — a meteorológus- és a térképészképzés — keretében. Ez év január 6-án frissen készült, félig kijavított gya-

korlati dolgozatok maradtak íróasztalán. Halála tehát valóban a tollat ragadta ki kezéből.

A legsokoldalúbb földrajzi oktató volt. Tanársegédként a Kezdők földrajzi gyakorlatát¹ vezette. Magántanárrá habilitálása után, 1946 őszétől a Földrajzi pro-szemináriumokat, emellett kedvező kutatási témájából a Karsztjelenségek-ről tartott kollégiumokat. 1949-től hosszú évekre átvette a Matematikai és csillagászati földrajz oktatását is. Docensi kinevezése óta különböző fő kollégiumokat vállalt.

KÉZ ANDOR egy. tanár Debrecenbe távozása után a Leíró természeti földrajzot 1957-ig, BULLA BÉLA halálát követően, 1963-tól a Bevezetés a földrajzba c. tárgyat 1972-ig, Magyarország természeti földrajzát 1968-ig, az Általános természeti földrajzot 1977-ig tanította. Közben sokféle ajánlott előadást (speciális kollégiumot) hirdetett meg. Kezdetől a 60-as évek végéig különböző karszt témakörök (Karsztjelenségek a Kárpát-medencében 1946—48, Karsztjelenségek Magyarországon 1948—50, Karsztmorfológia 1963—64, Karsztmorfológia és karszthidrológia 1964—66), az utolsó évtizedben (1971-től) az ősföldrajz (paleogeográfia) volt a kedvező témája. Közben az 50-es években — amikor átvette a Leíró természeti földrajz oktatását — még részletesebb speciális kollégiumokat hirdetett meg hozzá (Részek Európa földrajzából 1954—55, Válogatott fejezetek a leíró földrajzból 1955—56 stb.). 1969—70-ben Lössmorfológia ajánlott előadást tartott. Halk szavú előadó volt.

A legtöbb tárgyból *egyetemi jegyzetet* (Bevezetés a földrajzba, Általános természeti földrajz, Biogeográfia, Leíró természeti földrajz II.: Latin-Amerika, Antarktisz, Óceánok) és egy tankönyvet is (Matematikai csillagászati földrajz és térképészet 1952) írt. Sokrétű egyetemi oktatói tevékenysége felölelte a természetföldrajz szerteágazó széles területét.

Súlyt helyezett arra, hogy hallgatói a tanultakkal a természetben, a terepen is megismerkedjenek. Ezért sok *tanulmányi kirándulást* szervezett és vezetett, a legtöbbet az 50-es években, a 60-as évtized második felében egészségi állapotának gyöngülése következtében egyre kevesebbet. Ezeken — általában hosszú gyalogtúrák közben — gyakran és sokat magyarázott. Kb. egy évtizeden át a Szovjetunióban — is bekapcsolódott.

Sok szakdolgozatot, majd negyedszázal több egyetemi doktori értekezést

¹Topográfiai, térképészeti, közzetani ismereteket tartalmazott.

irányított, 9 kandidátusi (nagyreszt 1960—65 között, a mai földrajztudomány vezetőit — egyetemeink tanszékevezetőit és kutatóintézeteink osztályvezetőit — opunktálta), majd két akadémiai doktori értekezésnek is opponense volt.

1965-ben megszervezte egyetemünkön az *Annales Sectio Geographica*t, melynek 1973-ig vezető szerkesztője volt. Ezzel lehetővé vált, hogy egyetemünk földrajzi tanszékei kutatási eredményeinket idegen nyelven közöljék, s egyszersmind jó csere-évkönyvhöz jutottunk, melynek segítségével jelenleg 100 külföldi egyetemmel, ill. tudományos intézettel állunk kiadvány-cserében.

Szorgalmasan és valósággal élvezettel gyűjtögette a *legkülönbözőbb adatokat*, különösen az unikumokra vadászott. Egy-egy érdekes, különös adat nagy örömmel töltötte el. Az adatközpontú szemlélet érvényesült oktatói tevékenységében is. Ebben a hagyományos elemző földrajzi irányzatot és módszereket követte. Az adat objektív, a hozzáfűzött magyarázat, értékelés szubjektív — elvet vallotta. A minél több és pontosabb adatot tudunk és használunk, annál valóságosabb ismereteink — gondolat vezérelte.

Óráit is sok adatközlés jellemezte, gyakran írta tele a táblát adatokkal, táblázatokkal. Ezt tükrözik jegyzetei is. Pontos adatokat közölt s így is kérte számon. A vizsgákon az adatokat mindig pontosan kellett tudni, kis pontatlanságot is határozottan kijavított. Szigorú vizsgáztató volt. Ugyanígy — főleg a világ- (regionális) földrajzban — rengeteg nevet közölt, és ezt meg is követelte. A topográfiában nem volt pardon. A térképnek a fejben kellett lennie, s mindenkor le is kellett tudni rajzolni, méghozzá elég pontosan.

Adatokat általában csak egyszer nézett meg, s akkor mindenkorra meg is jegyezte. Ha adatokat használt, nem igen nézett utána, fejből közölte. Kiváló memóriájával mindenkit csodálatba ejtett. Közismert fejszámoló volt. Nagyszerű térképismerettel és tájékozódóképességgel rendelkezett. A legbonyolultabb terepen is mindig könnyen kiismerte magát.

Kutató munkáját is elsősorban a széles körű adatgyűjtés és helyismeret jellemezte. Több évtizedes, sokoldalú adatgyűjtőmunkája értékes, de nehéz kötelezettséget jelentő örökségünk. Ezek elemzése, értékelése, sőt esetleg folytatása utódainak, tanítványainak fontos feladata.

Ő ismerte legrészletesebben terepen hazánkat és környékét. Az országnak szinte minden tájáról aprólékos helyszíni ismeretei, tapasztalatai voltak. *Sokat utazott.* Bejárta csaknem egész Európát és a

Szovjetunió jelentős részét. Leghosszabb tanulmányútja Leningrádban 1970-ben fél évig tartott. Több nemzetközi kongresszuson vett részt. Ezek közül kiemelkedik a Nemzetközi Földrajzi Unió (IGU) londoni kongresszusa 1964-ben. Szerényen élt, sok mindenről könnyen le tudott mondani, de az utazásról nem. Ezért gyakran egészséget is kockáztatta. A múlt év áprilisában IBUSZ-úton volt Indiában. Az ottani éghajlatot már nehezen bírta, Bombayban súlyosan meg is betegedett, s azóta legyengült. Utolsó útjaként augusztusban az Egyesült Államokba is eljutott a Karszt- és Barlangkutató Társulat képviselőjében, a VIII. Nemzetközi Karszt- és Barlangtani Világkongresszusra Bowling Greenben (Kentucky).

Tudományos kutatásait mint doktorandus akkor kezdte, mikor hazánkban — az ország jellegének megfelelően — virágkorát élte a negyedkor-, elsősorban a folyóterasz-kutatás, a völgyhálózat fejlődésének vizsgálata éppen BULLA B. irányításával. Így természetes, hogy kutatásainak első évtizedét ez határozta meg. Teraszkutatásokból írta doktori értekezését („Folyóterasz tanulmányok”), majd a folyók egész során folytatta vizsgálatait (Sajó, Hernád, Bódva, Huszti-kapu stb.). Közvetlenül ehhez kapcsolódva csatlakozott az akkor induló periglaciális kutatásokhoz. Közben érdeklődése hamarosan a karsztok felé fordult, s eljegyezte magát egy életre állandóan visszatérő kedvenc témájával, a karsztkutatásokkal (Felvidéki karsztok, 1937). Ebből szerzett magántanári képesítést. Karsztmorfológiával és karszthidrológiával egyaránt szívesen és sokat foglalkozott. Utóbbin keresztül kapcsolódott másik kedvelt témájához, a hidrometeorológiához. Ezekből különösen sok értékes adatot gyűjtött össze fáradhatatlanul, egészen élete végéig.

Ezután egyre nagyobb és nehezebb témát vállalt. Így az 50-es években, amikor hazánkban az eddigi „egyéni” vizsgálódásokat az MTA által szervezett és támogatott tervszerű kutatások váltották fel, akkor kezdődött LÁNG S. terepkutatásainak legtermékenyebb évtizede. 1951—52-ben a Börzsönyt, Mátrát és Cserhátot bejárta. 1952-ben már mindhárom hegységről tanulmánya jelent meg a Földrajzi Értesítőben. Majd néhány év alatt oktatói munkája mellett elkészítette e három hegység részletes monográfiáját, amely rövidesen két kötetben meg is jelent. Utóbbi, a Cserhát kandidátusi értekezése is lett. 1953-ban már újabb két hegységről, a Pilisről és Visegrádi-hegységről, 54-ben a Bükkről, 55—56-ban a Gerecséről és az Aggteleki-karsztról jelent meg összefog-

láló tanulmánya a Földrajzi Értesítőben, 59-ben a Bakonyról a Közleményekben. Mindezeket a hihetetlenül gyorsan elkészült tanulmányokat a részletes leíró jelleg jellemzi, sok adattal. A felszínalaktan nagyrészt topográfia, morfológiái és formaleírás, majd kevesebb felszínfejlődés. Monográfiáiban sok hasznos éghajlati és vízrajzi adatot gyűjtött össze.

Többet volt terepen, mint otthon. A nyarat csaknem egészében terepen töltötte. Fő témája hegységeink tanulmányozása, de dombosági és síksági tájainkat is vizsgálta, s ezekről is írt (Szekszárdi-dombvidék, Zala, Sárköz, DK-Alföld stb.). Szinte nincsen hazánknak olyan tája, ahol legalább rövidebb megfigyeléseket ne végzett volna.

Gyalogosan járta be az egész országot, szaporá léptekkel, egyéni gyalogló stílusban. Fáradhatatlanul menetelt nap-nap után 20–40 kilométereket, az akkori körülmények között gyakran egész nap éhen vagy egy-két szelet szalonnás kenyéren és vízen.

Igen széles érdeklődési körű kutató volt mind kutatási témáját, mind pedig területét tekintve. Miként az oktatásban, úgy a kutatásban is a természetföldrajz egész széles skáláját megjárta.

Terepmunkájában figyelmét elsősorban az alakméret (morfológia) és a forma (morfológia) kötötte le. Ezekre összpontosított és épített. Célja ezek minél aprólékosabb leírása és a domborzat fejlődésének tisztázása volt. De mindig az egész természetföldrajz érdekelte, a felszínalaktan kívül a földtan, a közettan, az éghajlat, a vízrajz, a növény- és állatföldrajz, sőt a csillagászat, főleg a csillagászati földrajz is.

Eredményesen dolgozott *több rokontudomány határterületén* is. Így 1950–51-ben részt vett a M.A. Földtani Intézet nagyszabású síkvidéki térképezésében is. Később a Földtani Intézet 5 térkép-magyarázójába megírta a „Földrajzi áttekintés”-t.

1960-ban Magyarország tájbeosztásával foglalkozott. Elkészítette hazánknak a természeti tényezők elemzésén alapuló tájbeosztását, mely Magyarország Éghajlati Atlaszában meg is jelent (1960), majd összehasonlítás céljából egy hipotetikus gazdaságföldrajzi körzetbeosztást is.

A 60-as években érdeklődése egyre jobban a gyakorlati kérdések, s így az *alkalmazott földrajz* felé fordult. Több város (pl. Budapest, Szekszárd, Pécs, Miskolc, Salgótarján) ivóvíz, ill. ipari víz (pl. a bicskei hőerőmű) ellátásának megoldásához vagy fejlesztéséhez (a VIZITERV-nek és

a VITUKI-nak) és ipartelep elhelyezéséhez (az OTH-nak) (1962-ben Szeged, Csongrád), ill. tereprendezéséhez (pl. Dunaújváros, a gyöngyösoroszi völgyzárógát építéséhez) adott szakvéleményt. Kereste, hogy a földrajzi kutatások miként szolgálhatják a termelést. Majd a jelenleg ható természetföldrajzi tényezők működését, elsősorban az éghajlatingadozásokat, a felszín- és a talajpusztulás folyamatát vizsgálta adatszerűen. A múlt éghajlatváltozásából vezette le a jelenben is végbemenő éghajlatingadozásokat, és kimutatta ezek hatását a felszín formálódásra és a talajpusztulásra. Ebből a témakörből írta akadémiai doktori értekezését is „Természeti földrajzi tényezők jelenlegi működése” címen. Tudományos közleményeinek száma különböző folyóiratokban meghaladja a százat, s három könyve jelent meg.

Eredményes kapcsolatokat épített ki a *rokontudományok* több kutató intézetével (Központi Földtani Hivatal és a Magyar Állami Földtani Intézet, Országos Meteorológiai Szolgálat, Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézet).

Ezt a nagyon tág horizontú érdeklődést tükrözi *sokoldalú tudományos közéleti tevékenysége* is. A tudományos társaságok egész sorának tevékeny tagja és tisztségviselője. A Magyar Földrajzi Társaságnak a 30-as évek közepétől, választmányának 1948-tól, majd a Társaság újjáalakításától, 1952-től tagja, 1964-től társelnöke, 1981-től pedig tiszteleti tagja. Közben 1959–63-ig az MFT Szegedi Osztályának is társelnöke. Sokoldalú munkásságot fejtett ki a Társaság különböző szakosztályaiban és bizottságaiban, elsősorban a Természetföldrajzi Szakosztályban, melynek BULAI B. elnöksége idején éveken át, 1959-ig titkára volt. A Társaság újjáalakulásakor a Karsztkutató Bizottság elnöke. A vándorgyűléseken rendszeresen tevékenyen részt vett.

A Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulatnak újjászervezésétől, 1958-tól tagja és a Karsztmorfológiai Szakbizottság vezetője, 1962-től elnökségi tagja, 1966-tól 16 éven át haláláig igen aktív elnöke, a Nemzetközi Barlangkutató Unió négy nemzetközi konferenciáján (1969, 1973, 1978 és 1981) képviselte a társaságot. A MTESZ tagja (1948), majd elnökségi tagja. A Magyar Hidrológiai Társaságnak (1949, ill. elődjének, a Magyarhoni Földtani Társulat Hidrológiai Szakosztályának 1940-től), választmányának 1950-es évektől, 1980-tól tiszteleti tagja, 1952-től az akkor megalakult Hidrogeológiai Szakosztály elnöke. A Magyarhoni Földtani Társulatnak (1955) választmányának a 70-es években, a Magyar Meteorológiai Társaságnak (1955),

választmányának 1960-tól, 1977-től tiszteleti tagja.

Az MTA Földrajzi Bizottságnak 1953—73-ig, 1961-től két albizottságának is (Klimatológiai és Sugárzási Albizottság, Karszthidrológiai Albizottság). A Földrajzi TMB-nek 1963—73-ig, a Művelődésügyi Minisztérium Földrajzi Bizottságának 1973-ig tagja. A Tudományos Ismeretterjesztő Társulatnak újjászervezésétől, 1953-tól, Országos Választmányának 1953—78-ig tagja, Földtudományi Szakosztálya Budapesti Szervezetének 1964—76-ig elnöke. Több száz tudományos ismeretterjesztő előadást tartott, főleg Budapesten, de vidéken is, s többször a rádióban is. Több tudománynépszerűsítő folyóirat szerkesztő bizottságának (a Föld és Égnek megalakulásától, 1966-tól, az Élet és Tudománynak 1977-től) tevékeny tagja, s ezekbe cikkeket is írt.

Mindezekben a társaságokban rendszeres szakmai tevékenységet fejtett ki. Ezért a Magyar Földrajzi Társaság XCIII. közgyűlésén 1969 áprilisában „A szocialista földrajzért” oklevéllel, 1969-ben a Földtani, 1970-ben az Országos Meteorológiai Intézet Centenárium Emlékérmével tisztelte meg. 1977 áprilisában a MTESZ Elnökségének 1976. évi díját, 1977 júliu-

sában a TIT Országos Elnökségétől a Bugát Pál Emlékérem II. fokozatát, 1979-ben az Országos Meteorológiai Társaság Steiner Lajos-emlékermét kapta. Karsztudományi munkásságáért elnyerte a Kadiő Ottokár-érmet.

Nemzetközi tudományos szervezeteknek is tagja volt: több évig a Kárpát—Balkán Geomorfológiai Bizottságnak, a Nemzetközi Barlangkutató Uniónak (ISU) és a Nemzetközi Hidrológiai Uniónak. Külföldi elismerésekben is részesült. A Szovjetunió Földrajzi Társasága Bellinghausen, 1971 decemberében pedig a Szovjet Antarktisz-kutató Bizottság emlékérmével jutatta kifejezésre elismerését. 1973-ban a VI. Nemzetközi Szeleológiai Kongresszus alkalmával az olomouci Paláczky Egyetem Tudományos Tanácsa tiszteleti diplomával és aranyéremmel, valamint a 400 éves egyetem jubileumi érmével tüntette ki.

Az itt csak röviden felsorolható egyetemi oktatói, kutatói, szakmai és tudományos közéleti tevékenysége, s ennek elismerései is tényszerűen jelzik, hogy a magyar földrajztudományt LÁNG SÁNDOR halálával súlyos veszteség érte.

SZÉKELY ANDRÁS DR.

Megemlékezés és sírkoszorúzás Prinz Gyula születésének 100. évfordulója alkalmából, 1981. január 10-én a Farkasréti temetőben

Mélyen tisztelt Professzor úr, kedves Megjelentek!

A Magyar Földrajzi Társaság 10 évvel ezelőtt, január 12-én ünnepi választmányi ülést hívott össze, hogy megünnepelje tiszteleti elnökének, PRINZ GYULÁNAK 90. születésnapját.

A résztvevők számára osztatlan élmény volt az a meghitt légkör, amiben az ünnepelt szólásra emelkedett és 45 percben összefoglalta életét, tudományos tevékenységét. (Lásd: Földrajzi Közlemények 1982/2. sz. 173—178. o. — a szerk.) Lényéből áradó derűvel szólt a megjelentekhez, amiből a humor sem hiányzott. Kezében névjegynyi papírlapot tartott, de nem emlékezem, hogy belenézett volna. Pedig önlött belőle a sok adat, esemény, nevek, évszámok, tudományos teóriák. A 3/4 órás visszapiantás alatt mindössze egy berlini adjunktus neve nem jutott eszébe. Káprázatos volt. Ugyanaznap késő délután szakosztályi előadásunkban az osztrák világhírű alpinista, KURT DIEMBERGER beszélt „IMKA”-vándorúton három földrészen címmel. Néhány nappal később THOR HEYERDAHL előadás keretében be-

mutatta a RA I. és II. expedíció színes filmjét. Valamennyi élmény volt, de toronymagasan állt a Prinz-életút beszámoló. Ennek az életútnak tudományos méltatására holnap kerül sor, az Akadémia Szegedi Bizottságának székházában, ahol az előadók megemlékeznek az utazó geográfusról, a geológusról és az ő Tisia-elméletéről, a gazdaságföldrajzi tevékenységéről stb. (E megemlékezéseket folyóiratunk 1983/3. sz.-a közli. — A szerk.) Ebben a körben most hadd emlékezzem meg PRINZ GYULA turistaéletéről. Ezt annál bátrabban tehetem, mert ő mondotta — és két nappal ezelőtt a Kossuth adón bárki hallhatta vallomását, hogy „turistaként kezdtem”.

Milyen is volt ez a turistakodás? Mint „vasutasgyerek” szabadjeggyel járhatta Európa bármely vonalát. Így gimnazista korában megismerkedett a gleccservilággal. Túrái során rabja lett Monte Baldo, Monte Cristallo és általában a Dolomitok szépségének.

Ezek az útjai korán gyümölcsöztek. — Mint érettségiző diák részt vett a Magyar Turista Egyesület útleírás pályázatán.